

Լայն ընդարձակեալ, դրոնք միախերքեալ
Մարգարտափայլեալ երկոստանեալ.....

Սաւղոս վայրենի սա լեալ ընտանի,
Պաւղոս անուանի, անաք պիտանի.
Սուրբ Հոգւոյն կազմի քաղց համայնի,
Յորդառաս խառնի, բնութեանս աւրինի.
Գլըով վրկայի, փող տարտնացի,
Բերան Յիսուսի, լեզուն Քրիստոսի,
Թուղք չորեքսանի, որ մեզ բարբառի՝
Միշտ յեկեղեցի, քէ քող յիս հայի՝
Մարդ որ մոլորի մեղաւ յաշխարհի.
Շնորհաւն Յիսուսի սիրով Քրիստոսի,
Դարձոյց ի հոգի, վիշտս որ ի ծովի
Վըսակ ցամաքի, ցաւ՝ սուր ընկերի,
Շահողն ամենի, հեղից համազգի,
Խուժ հեքանոսի, որ ձեռն ի գործի,
Բերան ի բանի. եւ միտն ի յերկնի,
Չանուն Քրիստոսի, բարձեալ յիւր հոգի,
Եւ Քրիստոսն էի, յերոսաղէմի,
Մինչ ի Լիւրիկի վաքսուն քաղաքի.....

Կ Է Ս Օ Ր Ը

Կէսօրն՝ ամառներու պէտքն՝ ինկա՛ծ դաշտին վրայ
Արծաթ օրոցներով կ'իջնէ երկնի բարձրէն.
Ամէն ինչ լուռ է, շունչ չ'առներ օդն որ կ'եռայ,
Ու երկիրն է քմբած իր լոգկին մէջ հրեղէն:

Անսահման է միջոցն, արեւն ա՛լ շուրջ չունին,
Հօտերու խրմած ջուրն իր ակէն է ցամբած,
Հեռաւոր այդ անտառն՝ որուն եզրն է մըրքին՝
Վարն անճարժ կը հանգչի փունով մը քանձրամած:

Հասունցած ցորեններն ոսկի ծովու նըման,
Կը պարզուին հեռուէն, արհամարհելով փունն.
Այդ խաղաղ որդիներն երկրին նըւիրական՝
Աներկիւղ կը սպառեն յորդ բաժակն արեւուն:

Մերք՝ իբրեւ հառաչանքն իրենց հրավառ հոգւոյն՝
Իրարու փափագող հասկերէն ծաղկափ

Ծայր տալով վէճվէտն՝ մը յամբ ու վեհագոյն
Փոռոս հորիզոնին մէջ կ'երթայ կ'անհետի :

Մօտը՝ ներմակ եզներ խոտին վրայ փռուած են ,
Ու դանդաղ կը լորձնեն իրենց երախը բաւ ,
Զննադ ու նրադկոտ աչքերով կ'արածեն
Իրենց ներքին երազն՝ որ վախճան չ'ունի բնա :

Ո՛վ մարդ , եթէ ունի սիրտ խէր կամ քրիչ
Ու կ'անցնիս կէտօրին արտերէն լուսազարդ ,
Փախիր , սի՛ն է բնութիւնն , արեւն է փաղաղիչ ,
Հոս չիկայ բան մը ողջ , իստուր եւ կամ զրարք :

Իսկ՝ ծաղրի , արցունքի պատրանքէն զերծ համակ՝
Թէ կ'բաղձաս մոռնալու յոյգերն այս աշխարհին
Թէ կ'ուզես , նրզովքի ու ներման անգիտակ ,
Հաշակել հեշտանք մը սրտմական ու վերին ,

Եկո՛ւր , եզի արեւն ունի՛ խօսքեր վրսեմ ,
Ընկելուզուէ , զ'ն , իսպառ , իր բոցին մէջ դաժան ,
Ու դարձիր դէպի ա՛յն փաղափները դրժխեմ ,
Սիրտդ եօթնի՛ցքս մըխած չէին մէջ աստուածեան :

Թրգւ. Ե. Ե. Դ.

LECONTE DE LISLE

ՀԻՆ ԶՄԱՅԼԱՆՔ

Ես ասեմօք ամէն ձայնի , ամէն լոյսի
Կախարդանքէն լեցուն հոգի մը բիրեղեայ՝
Հիմա կը զգամ որ լրութիւնը կը մըսի
Սպասելով որ հնչուն երգ մը քրքրայ...

Ի՛նչ աւիւնով ցընորքին դէմը վազեցի ,
Արեւներու բոցէն գինով ժգո՛յն զրդայ ,
Հիմա կը զգամ որ թողուց ո՛րք երազն ինծի ,
Ու փառքն ունայն պըսակ մըն է հակիս լըրայ...

Մոռցայ երգեսս ամբողջ եւ մո՛ւր իրիկունէն
Թօշնոյ լոյսերը սիրեցի , ու սրտօրէն
Դեռ անցեալիս կերպարանքին եմ սիրահար .

Ու կեանքէն խոնջ՝ կը զգամ կարօտ ցաւագին
Միակ անհուն Զայնին , միակ Հառազայրին
Որոնցմով սիրքս ա՛լ հնչէ՛ր , բիրեղամա՛ր...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿՍԹ